

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 163/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžk 3/2017 a jeho rozsudkom sp. zn. 3 Sžk 3/2017 z 27. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžk 3/2017 z 27. júna 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 1662/2018 a pôvodne bola pridelená sudcovi spravodajcovi JUDr. Milanovi Ľalíkovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie. Do 16. februára 2019 nebola ústavná sťažnosť sťažovateľa prerokovaná, preto bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky schváleného na zasadnutí pléna konaného 4. decembra 2019 na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) je na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 písm. a) rozvrhu práce pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcom spravodajcom Rastislavom Kaššákom pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Rastislav Kaššák a Miloš Maďar. Ústavnú sťažnosť

sťažovateľa preto predbežne prerokoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v súlade s § 82 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“) sťažovateľ podaním z 28. apríla 2015 oznámil svoju účasť v konaní vedenom Okresným úradom Bratislava, odborom starostlivosti o životné prostredie, oddelením ochrany prírody (ďalej len „okresný úrad“) pod sp. zn. OU-BA-OSZP3-2015/40085/POS o žiadosti žiadateľa o vydanie súhlasu podľa § 68 písm. w) zákona o ochrane prírody na státie plávajúceho zariadenia na polohe [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ bol oboznámený okresným úradom s podkladmi rozhodnutia, ku ktorým sa vyjadril podaním z 13. júla 2015, v ktorom vyjadril nesúhlas s tým, aby okresný úrad vydal súhlas na státie plávajúceho zariadenia.

5. Okresný úrad vydal 22. júla 2015 rozhodnutie sp. zn. OU-BA-OSZP3-2015/40085-7/POS, ktorým udelil súhlas na státie plávajúceho zariadenia „hausbót“, evidenčné označenie [REDAKOVANÉ], umiestneného v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] rieky [REDAKOVANÉ] na polohe [REDAKOVANÉ] vyviazaného na pozemku [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] so súčasným určením podrobnejších podmienok vykonávania činnosti zabezpečujúcich ochranu prírody a krajiny a súhlas udelil do 7. novembra 2018.

6. Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie rozhodnutím sp. zn. OU-BA-OOP3-2015/083894-NMT z 2. októbra 2015 potvrdil rozhodnutie okresného úradu z 22. júla 2015 a zamietol odvolanie sťažovateľa a, okrem iného, odvolal sa na stanovisko k plávajúcim zariadeniam v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vydané Štátnou ochranou prírody Slovenskej republiky (ďalej len „štátna ochrana prírody“).

7. Sťažovateľ podal proti označenému rozhodnutiu z 2. októbra 2015 žalobu, ktorú Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 S 276/2015 zo 7. septembra 2016 zamietol.

8. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť zamietol a účastníkom konania nepriznal náhradu trov kasačného konania.

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že vo svojej kasačnej sťažnosti poukázal na nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, pričom toto nesprávne právne posúdenie identifikoval ako názor krajského súdu, ktorý sa stotožnil s názorom orgánov ochrany prírody, že pri udeľovaní súhlasu na činnosť v území patriacom do sústavy území Natura 2000 postačuje pravdepodobnosť neexistencie významných negatívnych vplyvov na integritu územia sústavy Natura 2000. Vzhľadom na to, že navrhovaná činnosť, stálie plávajúceho zariadenia, sa má uskutočniť v území patriacom do sústavy Natura 2000 – Chránené vtáčie územie Dunajské Luhy, posúdenie, za akých okolností možno činnosť v takomto území povoliť či odsúhlasiť, je podľa sťažovateľa predmetom výkladu práva Európskej únie, a to konkrétne čl. 6 smernice č. 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (ďalej len „smernica o biotopoch“), jeho odsekov 1 až 4.

10. Práve so zreteľom na skutočnosť, že posúdenie nastolenej právnej otázky bolo zároveň aplikáciou práva Európskej únie, poukázal sťažovateľ podľa svojich slov na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), v ktorých tento súd poskytol výklad čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch, z ktorého podľa názoru sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že pri posudzovaní plánu alebo projektu v území Natura 2000 musia vnútroštátne orgány dospieť k zisteniam o neexistencii nepriaznivého vplyvu navrhovanej činnosti na takúto lokalitu, o ktorom neexistuje z vedeckého hľadiska žiadna dôvodná pochybnosť. Sťažovateľ podľa jeho vyjadrenia poukázal v kasačnej sťažnosti na vyjadrenie štátnej ochrany prírody zo 4. decembra 2014 obsahujúce navzájom protirečivé závery o vplyve plávajúcich zariadení na predmet ochrany v Chránenom vtáčom území Dunajské Luhy a zároveň o tom, že 226 hausbótov nepovažuje za limitujúci počet pre významný negatívny vplyv na Chránené vtáčie územie Dunajské Luhy.

11. So skutočnosťou, že Súdny dvor poskytol výklad čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch, ktorý predpokladá súhlas s plánom alebo projektom len po presvedčení bez akejkoľvek dôvodnej pochybnosti o neprítomnosti negatívnych vplyvov, sa najvyšší súd podľa mienky sťažovateľa nijako nevyrovnal, resp. vyrovnal len tak, že ide o strohú námietku sťažovateľa bez dôkazného podloženia. Sťažovateľ vytýka najvyššiemu súdu, že v skutočnosti ani nezaujal stanovisko vzťahujúce sa na nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce na založení súhlasu s navrhovanou činnosťou na pravdepodobnosti, a nie na istote neprítomnosti jej nepriaznivých účinkov na integritu územia Natura 2000.

12. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je podľa sťažovateľa zrejmé, že sťažovateľ poukazoval počas celého konania na vzájomnú protirečivosť jednotlivých konštatovaní štátnej ochrany prírody, ako aj na skutočnosť, že pravdepodobnosť neexistencie nepriaznivého účinku nie je dostatočným stavom poznania umožňujúcim udelenie súhlasu. Ak najvyšší súd prešiel tieto zásadné námietky konštatovaním, že ide len o strohé tvrdenie sťažovateľa, je potrebné podľa názoru sťažovateľa poukázať na to, že práve toto strohé konštatovanie je podstatou postupu podľa čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ považuje za nesporné, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho v záhlaví rozhodnutia označených práv.

13. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom takto:

„Právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] domáhať sa zákonným postupom svojho práva pred súdom Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy SR, bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžk/3/2017 zo dňa 27. 6. 2018 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžk/3/2017 zo dňa 27. 6. 2018 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Z citovaného § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

19. Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy každý má právo na priaznivé životné prostredie.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

22. Z doterajšej judikatúry vyplýva, že ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Právne posúdenie ústavným súdom

23. Ešte pred tým, ako ústavný súd pristúpi k preskúmaniu podstatnej argumentácie sťažovateľa obsiahnutej v jeho ústavnej sťažnosti, považuje za potrebné pripomenúť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

24. V danom prípade je predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 44 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom. Porušenie označených práv spočíva podľa sťažovateľa v tom, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku:

- nezaujal stanovisko vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci krajským súdom, ktoré spočíva na založení súhlasu s navrhovanou činnosťou na pravdepodobnosti, a nie na istote neprítomnosti jej nepriaznivých účinkov na integritu územia Natura 2000,

- nevysporiadal sa s tým, že Súdny dvor poskytol výklad čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch, ktorý predpokladá súhlas s plánom alebo projektom len po presvedčení, že neexistuje žiadna dôvodná pochybnosť o neprítomnosti negatívnych vplyvov,

- nevzal do úvahy zásadné námietky sťažovateľa týkajúce sa vzájomnej protirečivosti jednotlivých konštatovaní štátnej ochrany prírody vo vyjadrení zo 4. decembra 2014, na ktoré sťažovateľ poukazoval.

III.1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom

25. Podstata práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (napr. II. ÚS 153/2018).

26. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru)

je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (II. ÚS 44/03, III. ÚS 314/2018).

27. V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktoré je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva je predovšetkým účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012). Taktiež treba mať na zreteli, že správne konanie nie je kontradiktórnym konaním, rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 308/2011).

28. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ vytýka najvyššiemu súdu, že sa vôbec nevysporiadal alebo sa nedostatočne vysporiadal s námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu zo 7. septembra 2016. Úlohou ústavného súdu bolo preto posúdiť či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade

sťažovateľa dodržané, a teda, či na tieto požiadavky najvyšší súd reflektoval v odôvodnení napadnutého rozsudku.

29. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd sa nevysporiadal s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci krajským súdom, ktoré podľa názoru sťažovateľa spočívalo v udelení súhlasu s navrhovanou činnosťou na územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 len základe pravdepodobnosti, že táto činnosť nebude mať nepriaznivé účinky na integritu tohto územia bez toho, aby mal nesporne (s istotou) preukázané, že takéto účinky nenastanú. Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke poukazuje na podstatnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, konkrétne na bod 17, kde najvyšší súd uviedol:

„K uvedenej námietke sťažovateľa kasačný súd uvádza, že obdobnú námietku sťažovateľ uplatnil tak v správnom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie, ani raz však okrem konštatovania absencie istoty neexistencie významných negatívnych účinkov na predmet ochrany na podporu svojich tvrdení neuviedol ďalšie skutočnosti, resp. nepredložil dôkazy. Strohá námietka sťažovateľa bez dôkazného podloženia tak nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý vychádzal zo skutkového stavu zisteného orgánmi verejnej správy s tým, že vykonanie dôkazov vykonal oboznámením sa s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v súdnom a pripojenom administratívnom spise žalovaného, pričom uvedený postup je v súlade s ustanoveniami Správneho súdneho poriadku.“

30. Najvyšší súd ďalej vyjadril súhlas s rozsudkom krajského súdu, ako aj s rozhodnutiami konajúcich správnych orgánov a konštatoval, že *„v predmetnom prípade bola ochrana prírody realizovaná tým, že rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa obsahuje podrobné podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z. ako aj tým, že platnosť udelenej výnimky je časovo obmedzená“*. Najvyšší súd súčasne poukázal na stanovisko štátnej ochrany prírody k plávajúcim zariadeniam v [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zo 4. decembra 2014, ktorého záver považoval za odbornú správnu úvahu určeného štátneho orgánu a z obsahu ktorého vyplýva, že rozsah umiestnených plávajúcich zariadení

(hausbótov) nepredstavuje významný zásah do územia Natura 2000, ktorý môže spôsobiť podstatné zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a funkcii ekosystémov. Z uvedeného je zrejmé, že najvyšší súd (a rovnako aj krajský súd) vyhodnotil závery vyjadrenia štátnej ochrany prírody za jednoznačné a nerozporuplné a súčasne poznamenal, že „*v konaní nebol predložený žiadny znalecký posudok alebo odborné stanovisko, ktoré by kvalitatívne spochybnilo stanovisko Štátnej ochrany prírody SR*“. Z tohto dôvodu neobstojí námietka sťažovateľa, že najvyšší súd nevzal pri rozhodovaní do úvahy vzájomne si odporujúce konštatovania štátnej ochrany prírody vo vyjadrení zo 4. decembra 2014, na ktoré sťažovateľ poukazoval v kasačnej sťažnosti.

31. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal výkladom čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch, ktorý poskytol Súdny dvor, ústavný súd musí po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku konštatovať, že predmetná námietka sťažovateľa je opodstatnená. Najvyšší súd sa skutočne v napadnutom rozsudku nevenoval výkladu čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch, na ktorý sa sťažovateľ odvolával v kasačnej sťažnosti, avšak uvedené zistenie nie je samo osebe dôvodom na to, aby ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd totiž v súlade so svojou judikatúrou posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd nepristupuje k vyhovaniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi porušením práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, I. ÚS 157/2019).

32. Aj napriek zisteniu, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nereflektoval na predmetnú námietku sťažovateľa vznesenú v podanej kasačnej sťažnosti, ústavný súd

konštatuje, že správne súdy (najvyšší súd a rovnako aj krajský súd) postupovali v súlade s výkladom čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch poskytnutým Súdny dvorom obsiahnutým v jeho judikatúre a tento vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektovali, preto k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v tomto prípade nedošlo. Najvyšší súd dal v napadnutom rozsudku jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní (a osobitne v kasačnej sťažnosti podanej proti rozsudku krajského súdu) nastolil. Z obsahu predmetného rozsudku je zrejmé, že najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého správne orgány v konaní náležite zistili skutkový stav, ich postup bol správny a vydané rozhodnutia zákonné, pričom práve z obsahu týchto rozhodnutí vyplýva, že správne orgány na základe aktuálnych údajov vykonali primerané posúdenie vplyvov udelenia súhlasu so státím plávajúceho zariadenia na dotknutú lokalitu Natura 2000 so zreteľom na ciele ochrany tejto lokality, a to tak, aby bol naplnený zmysel čl. 6 ods. 3 smernice o biotopoch, ktorého znenie je plne premietnuté do § 28 ods. 5 zákona o ochrane prírody. Najvyšší súd pritom v napadnutom rozsudku (bod 17) opakovane zdôraznil, že zo strany sťažovateľa neboli predložené žiadne argumenty o významne negatívnom dopade udeleného súhlasu so státím plávajúceho zariadenia na ochranu dotknutej lokality.

33. V tejto súvislosti ústavný súd už len poznamenáva, že všeobecný súd nie je v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu, vychádzajúcej z judikatúry ESĽP (rozsudok ESĽP vo veci Georgiadis v. Grécko z 29. 5. 1997, sťažnosť č. 21522/93), povinný dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (III. ÚS 314/2018, III. ÚS 7/2018).

34. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd neponechal bez povšimnutia argumenty sťažovateľa, ktoré mali pre vec podstatný význam a ktoré boli nastolené v priebehu konania či v podanej kasačnej sťažnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva

na súdnu ochranu a z práva na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia. V prípade sťažovateľa teda nemožno považovať závery rozsudku najvyššieho súdu za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

35. Vzhľadom na uvedené východiská a závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu čl. 44 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom

36. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že článok 44 ústavy predstavuje jednu z ústavných noriem, ktoré garantujú základné práva v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, čo znamená, že všetkých základných práv priznaných článkom 44 sa možno domáhať iba v medziach zákonov, ktoré vykonávajú ustanovenia tohto článku ústavy (k tomu pozri Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava : C.H. Beck, 2019. 1792 s., ISBN 978-80-89603-74-9.).

37. V súvislosti s tvrdeným zásahom do označeného práva sťažovateľa ústavný súd súčasne konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentujú konkrétne skutočnosti, ktoré by indikovali možnú súvislosť medzi tvrdeným zásahom do práva sťažovateľa podľa čl. 44 ods. 1 ústavy a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Podstatná sťažnostná argumentácia sťažovateľa totiž smeruje k procesným aspektom dostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré tvorí obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ktoré bolo ústavným súdom vyhodnotené v časti III.1 tohto uznesenia.

38. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti namietaného porušenia práva podľa čl. 44 ods. 1 ústavy z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

39. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá v celom rozsahu, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite ústavnej sťažnosti (bod 13).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu